

Minnen

Kanske var det kvällarna och mörkret som föll
det som inga lampor rädde på, och molnen
om dagarna; gråa drev dom snabbt ut
över havet, och ~~minnen~~ ropade måne
som spökade i stillheten och minnena
av henne för längesen och hur vi kunde ha det
dom där sista åren och du som är borta nu
som dom där molnen som försvann ut över havet

Kanske var det vintertiden och lusten
efter liv när mörkret pressade på från
alla håll och kanter
eller stupen ner i bilderna, ner i det som
gjorts och sagts, alla vunna segrar
alla skyndsamt satta panter
Eller ^{att} allt jag hör och ser numera
sticker, skär och skrällen och går på
tvärs med det jag bär inom mej
och att det självklart måste vara så
att det är vad jag har att leva med
eller bara det att jag tyckte så mycket om dej

Jag har minnen jag inte vill prata
med någon om
inte ens mej själv
men dom kommer till mej när som helst ändå
Jag har gjort saker jag vill glömma
som jag aldrig kan få ogjorda

~~men jag har inte ens minnet om det
Det finns vägar som jag gått inte borde gå
vi går vägar som vi inte borde gå
men som jag gick och går ännu ändå
vi vet det, men vi går dom ändå~~

Kanske var det tystnaden och längtan
efter stöket på gatorna och mötena och blickarna
eller bara det att timmarna tog mej
allt längre bort från världen
när dom kröp fram som sniglarna på stigarna
Kanske var det avskedet, din början och mitt slut
eller ~~karaxiat~~ att det bara inte tycktes spela
någon roll längre
Kontakterna som slog av och på
Cirklarna runt stenen som kröp ihop allt trängre

(Jag har minnen...)

